

Ján Adamus

Zoslanie Ducha Svätého – rok A Sk 2, 1- 11

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Väčšina z nás už roky liturgicky oslavuje Turíce. Čo sa nám vynorí v myšli, keď počujeme rozprávať o Duchu Svätom? Holubica? Oheň? Vichor? Alebo to, čo sme sa učili na náboženstve, že je tretia Božská Osoba?

Pozrime, čo nám hovoria o Božom Duchu Skutky apoštolov: Keď prišiel deň Turíc, boli všetci vedno na tom istom mieste. Tu sa náhle strhol hukot z neba, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom boli. I zjavili sa im akoby ohnivé jazyky, ktoré sa rozdelili a na každom z nich spočinul jeden. Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť.

Z tejto biblickej udalosti sme spoznali, že Duch Svätý je predovšetkým Duch premeny. A každý, kto sa modlí: Príď, Duchu Svätý..., ten prosí o premenu vlastného srdca, ktorá sa často deje veľmi bolestne. Vietor a oheň sprevádzajú prvé Turíce, neponechávajú nič na svojom mieste, nenechávajú nič bez pretvorenia. Ako oheň pretvára keramiku, ako taví v peci železo, tak sa premenil prestrašený Peter, ktorý prisahami zaprel svojho Majstra pred slúžkou a takisto sa premenili Božím Duchom aj ostatní apoštoli. Skutky to opisujú takto: Tu vystúpil Peter s Jedenástimi a zvýšeným hlasom im povedal: Mužovia judejskí a všetci, čo bývate v Jeruzaleme, aby vám toto bolo známe, počúvajte moje slová. Boh u vás potvrdil muža, Ježiša Nazaretského, mocnými činmi divmi a znameniami, ktoré, ako sami viete, Boh skrze neho medzi vami urobil. A vy ste ho, vydaného podľa presného Božieho zámeru a predvídania, rukami bezbožníkov pribili na kríž a zavraždili. Ale Boh ho vzkriesil a zbavil múk smrti, lebo ho nemohla držať vo svojej moci. Robte pokánie a nech sa dá každý z vás pokrstiť v mene Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha...

Takúto premenu k lepšiemu potrebujeme aj my, a preto sa modlíme: Príď, Duchu Svätý, ruš náš pokoj svätým nepokojom všade tam, kde je potrebná premena srdca k lepšiemu! Musíme si však uvedomiť, že Boží Duch prináša nielen sedmoro darov, ale dáva úlohu premeniť všetko strnulé, ochabnuté a chladné. Preto má Cirkev v každom čase veriacich, ktorí vďaka Božiemu Duchu menia aj svet okolo seba. Sú to hrdinské matky, statoční otcovia, obetaví kňazi, zasvätené panny, nebojácni mučeníci... Mnohí, ktorí sledujú ich životy, v duchu sa pýtajú, odkiaľ majú odvahu v súčasnom svete žiť hrdinsky, statočne a obetavo, hoci často sú terčom posmechu, nepochopenia a ponižovania?

André Frossard (1915 – 1995) bol síce vychovávaný bez Boha a bez náboženstva, ale na

druhej strane mu bola vštepená slušnosť a inteligencia, takže žil bez problémov a pochybností. Jedného dňa stál na námestí a čakal kamaráta. Keďže neprichádzal, iba tak z nudy, vstúpil do otvorenej kaplnky. Stačilo mu päť minút, aby odtiaľ vyšiel úplne zmenený a pripravený na krst. Píše, že tých päť minút bolo tak úžasných, že s nevýslovnou hrôzou spoznal svoju biedu. Úplne sa zmenil a stal sa veriacim. Bol novinárom a spisovateľom. Napísal svedectvo, úspešnú knihu, ktorá je dodnes čítaná, s názvom: Boh jestvuje, ja som sa s ním stretol. Aké sily sa prejavili u tohto človeka? Či tu nevidíme jasné a jednoznačné pôsobenie Ducha Svätého?

V našich farnostiach sa v týchto dňoch konajú slávnosti Prvého svätého prijímania, poprípade birmovky, na Slovensku sme svedkami diakonských a kňazských vysviacok a my sa pýtame, akí budú títo ľudia? Ich ďalší život a pôsobenie bude závisieť od toho, nakoľko sa otvoria Božiemu Duchu a dovoľia mu, aby ich premenil. Duch Svätý je oheň. Ale oheň môže aj zhasnúť, ak sa neudržiava. Nikto z nás nie je raz a navždy dokonalý, čestný, charakterný... Každý je pre Cirkev ešte väčším rizikom, ako pre seba. Zoberme si prípad Judáša. Hoci bol povoláný, videl zázraky, počul Ježiša na vlastné uši, v jednej chvíli zlyhal a skončil tragicky. Zdá sa, že jeho čin bol a dodnes je výstrahou pre každého, kto hazarduje s Božou vôľou. Každý z nás môže prispieť svojim posvätením k dobru iných, ale aj svojou zbabelosťou k poníženiu a k vlastnej hanbe.

V životopise 22 ugandských mučeníkov je zaznamenaná táto udalosť: V noci niekto búchal na dvere misionára a zvonka sa ozval detský hlas: Otče, rýchlo otvor! Prenasledujú Ťa? Poď rýchlo dnu. Schovám Ťa. Nie, otče, musím sa vrátiť, lebo mi zabijú sestry, ale Ťa prosím o sviatosť posily. Prekvapený misionár sa chlapca spýtal: Ako si na to prišiel? Náš katechéta nám rozprával, že kto zomiera pre Krista, ten sa nemusí báť mučenia ani smrti. Ale ja sa bojím, veľmi sa bojím, zomieram od strachu. Udeľ mi, prosím, sviatosť birmovania. Misionár tak urobil ešte v tú noc. A chlapec? Dnes ho oslavujeme ako svätca.

Väčšina z nás prijala sviatosť birmovania, prijali sme Ducha Svätého, ale buďme úprimní, aké je naše svedectvo o Kristovi? Dovollili sme Božiemu Duchu, aby premenil, pretvoril náš život?

Prosme dnes o dar rozumu, aby sme vedeli poznať, čo je čnosť a čo je hriech. Prosme o dar sily, aby sme svoje kresťanské presvedčenie vyznávali a nie zapierali. Prosme o dar umenia, aby sme vnímali krásu, ktorú Boh stvoril. Prosme o dar zbožnosti a bážne Božej, aby sme sa báli iba hriechu.

Prosme: Duchu Svätý, príď z neba a naplň svojimi darmi naše srdcia i duše!

Blaženosť, šťastie, radosti máme dnes v tejto slávnosti, veď Svätý Duch, náš Tešiteľ, nad učeníkmi zažiaril.

Dnes oheň v svetle chvejivom tvár jazykov si vzal, by v ňom výrečnosť múdru získali a vreloú láskou dýchali.

Jazykmi všetkých hovoria, nad nimi žasnú zástupy; nie mladým vínom plní sú, na ktorých sám Duch zostúpil!

Ten div mal pôvod tajomný: končí sa svätý okruh dní, po veľkonočnej slávnosti platí nám zákon milosti.

Teraz Ťa, Bože, vzývame s pokornou myšliou, oddane: nech nás Duch Svätý podobne svojimi darmi zahrnie.

Tie srdcia, čo si posvätil, aj milosťou si naplnil; odpusť nám teraz každý hriech a daj nám časy pokojné.

Nauč nás Otca poznávať a jeho Syna milovať a v teba, Ducha obidvoch, daj veriť vždy, vo všetkých dňoch. Amen.

Zoslanie Ducha Svätého

DIREKTÓRIUM

NA OMŠE Á POSVÄTNÉ OFÍCIUM

ROK PÁNA 2023 LITURGICKÝ ROK A

PODĽA VŠEOBECNÉHO KALENDÁRA RÍMSKEJ CIRKVI A OSOBITNÉHO KALENDÁRA DIECÉZ NA SLOVENSKU

Takto nám hovorí...

Úplné odpustky sa udeľujú veriacemu, ktorý sa v kostole alebo kaplnke zúčastňuje na slávnostnom recitovaní alebo speve: hymnu **Veni Creator Spiritus - Príd', Duchu Svätý, tvorivý**, a to buď v prvý deň [civilného] roku [čiže 1. januára] preto, aby [si] vyprosival Božiu pomoc do celého nadchádzajúceho roku, alebo **NA SLÁVNOSŤ ZOSLANIA DUCHA SVÄTÉHO**. EO, s. 76, 26 §1,1

KONČÍ SA VEĽ KONOČNÉ OBDOBIE.

VEĽKONOČNÁ SVIECA

Po skončení Veľkonočného obdobia sa veľkonočná svieca s úctou uchováva pri krstiteľnici. Pri slávení krstu sa zapáli, aby sa od nej mohli zažať sviece pokrstených. Pri slávení pohrebných obradov sa zapálená kladie k rakve na znak toho, že pre kresťana je smrť jeho Veľkou nocou.

Od zajtra sa modlíme Anjel Pána.

Druhý vatikánsky koncil stanovil...

398. Druhý vatikánsky koncil stanovil normu, aby sa **nezavádzali novoty, len ak si to vyžaduje spôsobom zaručené dobro Cirkvi. Treba dbať aj to formy určitým organicky vyplývajú z doteraz jestvujúcich.** A táto norma nech sa aplikuje aj na prebiehajúcu kultúrnu samotného rímskeho rítu.¹⁶² Najviac si inkultúra žiada dostatok potrebného času, aby sa unáhľenosťou a nepozornosťou neporušila autentická liturgická tradícia. A samotné skúmanie možnosti inkultúrie sa nemá usilovať o vytváranie nových obradových rodín, ale nech tak zvažujú kultúrne okolnosti, aby do misála alebo do iných liturgických kníh uvádzané prispôbenia nepoškodili samotný rímsky rítus.

Konferencia biskupov Slovenska, uznali že, bude sa modliť Anjel Pána, tak ako je v direktóriu.

Ako sa modliť

V cezročnom období a pôst: po druhej omši
každý po večernejšej sv. omši

V advente: po druhej sv. omši spievaním
každý po večernejšej spievaním
rorátnou pred sv. omšou
spievaním

Vo veľkonočnom období po druhej omši
Raduj nebies Kráľovná každý po večernejšej omši

Hodová slávnosť:

Na budúcu nedeľu slávime titul nášho farského kostola – Najsvätejšiu Trojicu. Pri svätých omšiach bude farká ofera.

Prvý piatok – spovedanie:

Utorok 17:15 – 18:00
Štvrtok 17:00 – 18:00
Piatok 16:45 – 18:00

Výmena ružencových tajomstiev:

Dnes v nedeľu 28.5. popoludní o 14:00 bude pobožnosť a výmena ružencových tajomstiev, nakoľko na budúcu nedeľu bude hodová slávnosť.

Ďakujem za vašu štedrosť pri zbierke na katolícke masmédiá.

Upratovanie kostola:

Ďakujem za upratovanie predchádzajúcej skupine.
Prosím o upratovanie kostola skupinu čísla domov 229 – 253.

Birmovanci – katechéza:

V piatok 2. júna pozývam birmovancov na sv. omšu o 18:00 hodine a potom je katechéza

Sväté omše po 8.velkočnej nedeľi (A)

29. pondelok

18:00 Nebude sv. omša

30.5. utorok

18:00 † Máriu a Jozefa Horvátových

31.5. streda

18:00 sv. omša v Štefanovej

1.6. štvrtok

18:00 Za † Máriu a Ľudovíta Rakúsových a deti

2.6. piatok

18:00 Za † Ivanu Božikovú

3.6. sobota

08:00 Za † Jána a Serafinu Podmarčíkových † starých rodičov a Imricha

4. 6. nedeľa 9. cezročná nedeľa

08:00 Na úmysel

Lektori: Pešková Macáková

11:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová Kordošová

Liturgický kalendár

29.V.pondelok **Preblahoslavenej Panny Márie, Matky Cirkvi**

30.V.utorok sv. Felix I., pápež

31.V.streda sv. Petronela, panna a mučeníčka

1.VI.štvrtok sv. **Nášho Pána Krista, najvyššieho a večného kňaza sviatok**

2.VI.piatok sv. **Marcelína a Petra, mučeníkov Lsp**

3.VI.sobota sv. **Karola Lwangu a spoločníkov mučeníkov Lsp**

PREKVAPIVÉ POŽEHNANIE ŠVAJČIARSKEJ GARDY

Švajčiarska garda prežívala na jar 2015 zložité obdobie. Už mesiace znova a znova kolovali rôzne fámy. Dôvodom bola nastávajúca rozlúčka so šéfom Švajčiarskej gardy Danielom Anrigom. Hovorilo sa, že František sa nestotožnil s jeho štýlom vedenia. Okrem toho bol jeho byt príliš pompézny. Preto ho „potopil“. V rozhovore pre argentínske noviny La Nacion sám František skoncoval s týmito fámami. Išlo o celkom bežnú zmenu, pretože Anrigov päťročný mandát už uplynul. A byt tiež nie je veľký, veď Anrig má rodinu so štyrmi deťmi. Napriek tomu si niektorí gardisti robili starosť o svoju budúcnosť. V decembri 2014 spísali petíciu, aby Františka primáli zaujať jasný postoj k pápežskej telesnej stráži. Možné pochybnosti o pápežovom

postoji k Švajčiarskej garde však zmizli najneskôr 1. mája 2015. František vtedy prekvapujúco navštívil štvrt gardistov. Po krátkom príhovore o odvahe a pokore, ktoré potrebujú, všetkých požehnal vrátane ich nového veliteľa. O tri dni, krátko pred prísahou nových gardistov, sa s nimi a ich rodinami ešte raz stretol a poprosil ich, aby boli vždy priateľskí k pútnikom vo Vatikáne. A odporučil im, aby sa počas čestnej stráže viackrát pomodlili.

„Milé deti a milé nedeti.“

V máji 2015 sa František stretol so sedemtisíc žiakmi zo základných škôl vo vatikánskej audiencie sále. Prišli v rámci talianskej vzdelávacej iniciatívy Fabbrica della pace (Stavba pokoja) a odovzdali pápežovi pracovnú helmu so slovami: „Ty si náš špeciálny pracovník, teraz si pripravený, vitaj na Stavbe pokoja!“ Pápež František ihneď prebral veselý tón, znova odložil oficiálny príhovor a začal hovoriť spontánne. „Milé deti a milé nedeti,“ pozdravil hostí s pohľadom na prítomných učiteľov a vychovávateľov. Ku koncu si vyhradil veľa času, aby odpovedal na otázky detí. Chceli napríklad vedieť, či sa aj on tak často hádal so súrodencami. Priznal sa, že aj on sa hádal, a súčasne dal niekoľko tipov, ako sa dá nanovo zmieriť. Trochu vážnejšie reagoval, keď prišla reč na postihnuté deti. Opis „postihnutý“ sa mu nepáči. Namiesto toho sa má radšej povedať, že dieťa má „iné schopnosti“. „Všetci sú schopní niečo dať a niečo urobiť.“

Kubánsky prezident je nadšený

Fakt, že pápež prijal Raúla Castra vo Vatikáne, je súčasťou dlhších diplomatických aktivít pápeža Františka medzi USA a Kubou. Už mesiace pred tým povzbudzoval oba štáty k vzájomnému priblíženiu. V septembri 2015 si František naplánoval počas cesty do USA medzipristátie na Kube. Raúl Castro, ktorý bol sám žiakom jezuitskej školy, sa po dlhom rozhovore nadšene vyjadril, že keď bude tento pápež pokračovať, môže sa stať, že on, Castro, sa znova začne modliť a možno znova vstúpi do Cirkvi. Svätú omšu v septembri na Kube si žiadnom prípade nenechá ujsť. A ak bude pápež sláviť viaceré sväté omše, s veľkou radosťou sa zúčastní na každej z nich.

Pápež František „Som jeden z vás!“

Smrť

SMRŤ — SLOVO, KTORÉ DESÍ..

V **Knihe Kazateľ** nachádzame verše: „Všetko má svoj čas a svoju chvíľu každé úsilie pod nebom. Svoj čas má narodiť sa, svoj čas má zomrieť, svoj čas má sadiť, svoj čas vytrhať, čo bolo

zasadené. Čas zabíjať a čas liečiť. Čas búrať a čas stavať. Čas plakať a čas smiať sa. Čas nariekať a čas tancovať. Čas " rozhadzovať kamene a čas zbierať ich. Čas objímať a čas zdržať sa objatia Čas hľadať a čas strácať. Čas opatrovať a čas odhodiť. Čas trhať a čas zošívaj. Čas mlčať a čas hovoriť. Čas milovať a čas nenávidieť. Je čas vojny a je čas pokoja." Všetko má svoj čas. Aj môj život, aj tvoj život má svoj čas na tejto zemi.

Sú ľudia, ktorí sa po rokoch dostanú do kontaktu s vierou a sviatosťami, a to práve pri stretnutí so smrťou alebo pri úmrtí niekoho blízkeho. No po čase môžu začať opätovne pochybovať, či to má zmysel. Niektorí dokonca hovoria o akejsi nervozite.

Je isté, že pochybnosti prídu. Preto s nimi potrebujeme bojovať. Aj my, čo máme vieru hlboko zakorenenu. Pristavím sa ale pri nervozite. Je prirodzené pocítiť ju, keď ideme na svätú spoveď. Ak človek prichádza pravidelne, nervozita sa už nezvykne objavovať. Nervozita môže vychádzať z nášho vnútorného zápasu. Obavy z toho, že pri vyznaní hriechov musíme ukázať, že nie sme dokonalí a robíme chyby, niektorí ľudia berú ťažko. V kňazovi, ktorý sedí v spovednici, však treba vždy hľadať milosrdného Otca. Nie kňaz, ale náš nebeský Otec je ten, ktorý nám odpúšťa cez slová spovedníka a my môžeme vstúpiť do Božej dobroty. Počas života viery budú prichádzať rôzne pochybnosti: Či to má zmysel, či sa to oplatilo, či treba do toho investovať, či sa treba toľko modliť, či je toto dôležité pre náš život. Je podstatné, aby sme v našom srdci uchopili to, čo nám dáva vzrast ducha a čo nás pozýva do nových duchovných úrovní. Na tejto zemi žijeme predsa preto, aby sme Pána Boha milovali, poznali ho a slúžili mu tam, kam nás pozýva, aby sa jeho kráľovstvo šírilo.

Chce Boh smrť človeka a rôzne formy bolesti, ktoré z toho vyplývajú?

V mojom živote si veľmi dobre pamätám momenty ako som sa dozvedel, že zomreli mne blízki ľudia, starí rodičia, priatelia, alebo dokonca dieťa mojej kamarátky. Pamätám si, kedy daná informácia vstúpila do môjho života, kde som bol, keď mi zatelefonovali, alebo čo som práve robil, keď mi to niekto prišiel oznámiť. Atmosféra, že blízky človek odišiel z mojej blízkosti je pre mňa nezabudnuteľná. Zrejme máte i vy podobnú skúsenosť. Veľmi dôležité a zaujímavé je všimnúť si, ako reaguje naše srdce v momente, keď sa k nám dostane správa o smrti blízkeho človeka. Na často kladenú otázku Chce Boh smrť? odpovedá Katechizmus Katolíckej cirkvi v bode 413: „Boh nestvoril smrť ani sa neteší zo záhuby žijúcich. Závisťou diavla však prišla na svet smrť.“ Boh nás nestvoril nato, aby sme zomreli. On nás hneď na počiatku, keď stvoril Adama, zavolať do inej úrovne života. Diabol so svojim pokušením vstúpil do života človeka, človek sa nechal nachytať na jeho lep a uveril jeho lži. Tak sme sa odklonili od Božieho plánu a od Božej milosti. A pretože sme porušili zmluvu, ktorú Boh vytvoril s Adamom a do ktorej nás pozval, prišla na svet smrť. Boh v prvopočiatku nechcel smrť. On aj dnes túži po tom, aby sme mali vysokú úroveň kvality nášho života. Smrť prichádza v živote každého, ale nevieme kedy, preto ju potrebujeme brať ako súčasť nášho života. Katechizmus v bode 638 dopĺňa: „A my vám zvestujeme, že prisľúbenie, ktoré dostali naši otcovia, Boh splnil nám, ich deťom, keď vzkriesil Ježiša. Ježišovo zmŕtvychvstanie je vrcholná pravda viery v Krista.“ Čiže Boh prisľúbil, že Boží Syn vstane z mŕtvych, aby premohol smrť. Bez zmŕtvychvstania by naša viera nemala tú úroveň, akú má. Zmŕtvychvstanie prišlo ako niečo nové pre človeka, vďaka čomu máme možnosť mať kvalitný vzťah s Bohom

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minutku

POPOL

Majestátny starý a múdry gaštan sa týčil nad všetky stromy, hoci jeho konáre často vŕzgali pod náporom vetra. Možno preto lesník pri každoročnej obhliadke namaľoval na mohutný kmeň gaštana veľké červené X.

Strom pochopil. Prišla krutá píla a spílila ho svojimi oceľovými zubami.

Popílené konáre zložili v dedine na námestí. Boli sviatky. Zvony vyzváňali každú polhodinu. Popoludní pomaly prechádzala popri hŕbe dreva, v ktorej ešte tĺklo srdce veľkého starého stromu, procesia.

Štyria muži niesli na pleciach sadrovú sochu trpiaceho Ježiša, ktorý sa dotkol svojím láskavým pohľadom hŕby konárov.

Potom zapálili vatru a suché drevo vzplanulo ako obrovská, teplá a žiarivá fakľa. Iskričky leteli v špirálach nahor. Zástup na okamih úctivo stíchol pred majestátnym ohňom. Strom vracal silu slnka, ktorá sa doň ukladala dlhé roky. Potom sa rozprúdila oslava. Deti sa pochytili za ruky a v kruhu začali tancovať okolo ohňa. Všetci ostatní sa k nim pridali a spoločne oslavovali. Oslavovali smrť stromu.

Nakoniec z neho zostala len hŕstka popola, z ktorého sa vznášal prúžok dymu.

Svitane uvítali prázdne ulice a námestie.

Akási milá pani začala zhrŕňať popol a sypala ho do vrečka, ktoré si priniesla so sebou. Drozd, ktorý sa pokúšal prehltnúť veľkú, neopatrnú dáždovku, kýchol.

„Čo s tým budeš robiť?“ opýtal sa ženy trafikant, dvíhajúc rolety na svojom stánku.

Prekvapená žena odvetila: „Popol je pre moje ruže výbornou pochúťkou. Pomáha im vydržať mráz a odolať chorobám. Je to vynikajúce hnojivo zadarmo!“

Trafikant riekol: „Raz sa prídem pozrieť na tie tvoje ruže.“

„Len počkaj do mája a uvidíš! Budú pekné!“

V máji v záhrade milej ženy rozkvitol nádherný ružový ker. Jeho ruže boli červené ako oheň a voňavé ako jarný les. Popol im dal výživu a ochránil ich pred chorobami. Tak v nich znovu tĺklo srdce veľkého stromu.

***Nie je zbytočné a nik nie je zbytočný.
Život zvíťazí. Navždy.***

Bruno Ferrero „Topánky pod posteľou“

oslávi, a čoskoro ho oslávi. Deti moje, ešte chvíľku som s vami. Budete ma hľadať, ale ako som povedal Židom, aj vám teraz hovorím: Kam ja idem, tam vy prísť nemôžete. Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás. Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“

Uvažujme:

Keby nás niekto chcel zradiť, mali by sme odvahu hovoriť o láske a žiť láskou?

Evanjelium nám dosvedčuje, ako sa Ježiš rozhovoril o vzájomnej láske, keď Judáš vyšiel z večeradla. Povedal, že o chvíľu už nebude so svojimi apoštolmi, ale zanechá im testament, nové prikázanie. Vzájomná láska apoštolov je ich preukaz totožnosti, doklad, že sú Kristovi. Nie hocijaká vzájomná láska, ale tá, akou miloval Pán Ježiš. Znamená to prikázanie byť vždy s ním, lebo sa nedokážeme vzájomne milovať tak, ako nás on miloval, ak nie sme s ním a ak on nie je v nás. Bez tejto vzájomnej lásky nieje možné ani sa hlásiť k Ježišovi, ani s ním byť. A zasa, ak sme s Pánom Ježišom, nemôžeme sa navzájom nemilovať. Preto povie: Podľa toho spoznajú, že ste moji, ak sa budete vzájomne milovať, ako som vás ja miloval (porov. Jn 13, 35).

Nové prikázanie vzájomnej lásky vyjadruje túto hlbokú pravdu. Nie je na diskusiu, je na uskutočňovanie. Nieje témou na pohoršovanie a spochybňovanie vzájomnej lásky, ale výzvou, kritériom a testom, nakoľko sme s Ježišom. Ak sa napriek všetkej našej slabosti a krehkosti nestáva úsilie o vzájomnú lásku prioritou, potom sa úprimne nehlásime k Ježišovi Kristovi, ani na nás nemožno poznať, že sme jeho.

Ježišove slová o novom prikázani sú vyslovené vo veľmi vážnej chvíli, v ktorej je Ježiš zrádzaný. Nemožno ich brať na ľahkú váhu. Nie menšou zradou by bolo nechať tieto slová bokom. Bola by to zrada na Pánu Ježišovi, ako aj na nás samých. Svätý Ján Vianney si to uvedomoval, preto povedal, že kňaz má byť láskou Ježišovho Srdca.

Povzbudme sa:

Múdro rozmýšľajúci ľudia dnes prichádzajú na to, že ľudstvo má na prežitie iba jedinú šancu: vzájomne sa tolerovať. Misionár malomocných Raoul Follereau to vyjadril v knižke KNIHA LÁSKY jasnejšie: Buď sa budeme navzájom milovať, alebo zahynieme.

Pýtajme sa:

Áký je môj postoj k novému prikázaniu lásky? Beriem toto prikázanie vážne? Usilujem sa podľa neho žiť? Nezabúdam na súvislosť, akú vidí Ježiš medzi vzájomnou láskou a ním samým, mojím Pánom? Je moja láska k bližnému kritériom, ktoré mi určuje, že patrí Pánovi? Nezáhčujem a nespochybňujem svojím slovom a skutkom dôležitosť tohto prikázania? Nevzdávam sa ho žiť, aj keď postretнем nepochopenie, zradu?

Konajme:

Aby som mohol žiť opravdivou láskou, musím byť s Pánom Ježišom. Moja modlitba v adorácii je cesta k zjednoteniu sa s ním.

Modlime sa:

Dobrý Ježišu, kľáčim tu pred tebou a sprítomňujem si chvíľu, keď si svojím apoštolom zanechal testament vzájomnej lásky. Určil si ho za preukaz mojej totožnosti, ktorým môžem dosvedčiť, že som tvoj a že ti patrí. Ty ma učíš byť s tebou, lebo len tak sa stanem schopným žiť bratskou láskou. Preto prichádzam k tebe a chcem byť s tebou, preto sa modlím a prosím: Naplň ma svojím Duchom lásky.

Mária, Matka lásky, nauč ma milovať.

Jozef Šuppa „Ježišove otázky“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenst o pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

Zamyslenia

VZÁJOMNÁ LÁSKA

JN 13, 31 - 35

Keď vyšiel, Ježiš povedal: „Teraz je Syn človeka oslávený a v ňom je oslávený Boh. A keď je Boh oslávený v ňom, aj Boh jeho v sebe“